

ת"פ 65836/11/15 - משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נגד נ א

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 65836-11-15 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' א
בפני כבוד השופטת רבקה גלט

בעניין: משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה

המאשימה

נגד

נ א

הנאשמים

הכרעת דין

האישומים

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו 3 אישומים בעבירות אלימות כלפי בת זוגו וכלפי שוטר.

האישום הראשון, מתייחס לאירוע מיום 30.8.14, ולפי תיאור העובדות, בסמוך לשעה 06:55 הנאשם תקף את בת זוגו שהיתה בחודש השביעי להריונה, בכך שהכה אותה בראשה. לאחר שהתמוטטה, איבדה הכרתה ונפלה ארצה, המשיך לבעוט בה בבטנה ובמצחה. כתוצאה מן האמור נגרמו לה נפחות בלחי, דימום באף, ונפחות בשפתיים. לנאשם יוחסה עבירה של תקיפת בת זוג וחבלה לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977(להלן: החוק).

האישום השני מתייחס לאירוע מוקדם יותר, מיום 12.4.14, ולפי תיאור העובדות, בסמוך לשעה 14:23, תקף הנאשם את המתלוננת שהיתה בחודש השני להריונה, בכך שהכה אותה בפניה. כתוצאה מן התקיפה נגרמו לה המטומה תת עורית בעפעף ימין וחבלה פריאורביטלית בעיניים. לנאשם יוחסה עבירה לפי סעיף 382(ג) לחוק.

האישום השלישי מתייחס לאירוע המאוחר ביותר, מיום 6.9.14. לפי תיאור העובדות, בשעה 02:18 איתרו שוטרים את הנאשם שהוצא נגדו צו מעצר בגין האירוע נשוא האישום הראשון, כשהוא ברכב ברמלה. הנאשם נעצר והובא לתחנת המשטרה, שם הודע לו כי אין להיכנס לתא המעצר כשבידו מפתחות. הנאשם החל לצעוק ואיים על השוטר אבו ריש "תיזהר ממני אתה עוד לא מכיר אותי". הנאשם התנגד למעצר בכך שהניף ידיו למעלה, והצליח לשחרר עצמו מן הכבילה, תוך שהכה את השוטר בסנטרו ובידו. עוד אמר "הדם שלי לא הולך כך סתם, אתה עוד תראה ממני

ותראה את הדם שלך אני נשבע לך בנביא מ' ". לשוטר נגרמו שפשופים ושריטות בפרקי האצבעות ביד שמאל. לפיכך יוחסו עבירות של תקיפה על רקע של מעצר חוקי לפי סעיף 381(א)(3) לחוק, ואיומים, לפי סעיף 192 לחוק.

2. הנאשם כפר בעבירות כלפי בת זוגו באופן כללי בלבד. לעניין תקיפת השוטר טען כי האירוע התרחש כשהשוטר ניסה להוציא מידי מפתחות, ולא התכוון לתקוף אותו. כמו כן, לא איים.

3. למען הנוחות, ייערך דיון באישומים 1-2 המהווים פרשה אחת- במאוחד, ולאחר מכן אפנה לדון באישום השלישי.

דיון באישומים 1-2

הראיות במבט על

4. עסקינן בפרשה המעוררת מורכבות מסוימת, היות שהמתלוננת והנאשם עומדים חזית אחת ומכחישים את העבירות מכל וכל. שני בני הזוג מאשרים כי אמנם המתלוננת הותקפה בשני האירועים הנזכרים בכתב האישום ונגרמו לה חבלות של ממש כמתועד בתיק החקירה, אך לטענתם העבירות בוצעו בידי "בני משפחה אחרת", עמם נערכה סולחה לאחר האירועים, ואין לנאשם כל מעורבות. הן המתלוננת והן הנאשם סירבו למסור פרטים אודות האחראים לתקיפה לטענתם.

5. מן הראיות עולה כי המתלוננת נמנעה מהגשת תלונה בגין האירועים. בעדותה טענה כי כבר מתחילת החקירה מסרה שלא הנאשם הוא שתקף אותה, אך אנשי בית החולים והמשטרה לא האמינו לה.

6. בניגוד לעדות המתלוננת, תועדו אמרות חוץ שלה, אשר מ' ו בנוכחות אנשי הצוות הרפואי או בנוכחות חוקרי המשטרה, בעת שהיתה מאושפזת בבית החולים, לאחר כל אחד מן האירועים. באמרות אלה התייחסה לשני אירועי האלימות, הפלילה את הנאשם, והביעה פחד גדול מפניו ומפני משפחתה שלה. התביעה טוענת כי יש להעדיף את האמרות שנמסרו בסמוך לאחר תקיפתה, על פני עדותה המאוחרת.

7. בנוסף לאמרות המתלוננת, מפנה התביעה לתיעוד הרפואי של חבלות המתלוננת, ולעדויות אנשי הצוות הרפואי בשני האירועים, התואמים את אמרותיה.

8. עוד הביאה התביעה לעדות את אמו של הנאשם, נ' א', אשר מצאה את המתלוננת כשהיא חבולה, מיד לאחר האירוע המאוחר, וליוותה אותה לבית החולים.

9. התביעה טוענת כי חיזוק לראיותיה יש בשקרי הנאשם שבאו לידי ביטוי הן במסירת טענת אליבי שלא הוכחה (בנוגע לאישום השני), והן במסירת גרסה פנטסטית לפיה המתלוננת הותקפה בידי בני משפחה אחרת, כל זאת ללא הבאת ראיות לכך.

10. הנאשם מצדו, עומד על טענתו לפיה לא תקף את המתלוננת, והוא נשען על הכחשתה. לטענתו, אחרים הם שתקפו את המתלוננת, ונערכה עמם סולחה. לתמיכה בטענתו הביא לעדות מטעמו את סבו, מ' א', אשר ערך את הסולחה. בנוסף, העלה טענות שונות נגד קבלת אמרות המתלוננת, מהטעם שלדעתו אין עומדות בתנאים הנדרשים לפי דיני הראיות.

11. לאחר בחינת הראיות כולן, מסקנתי היא כי התביעה הוכיחה את העבירות בשני האירועים, מעבר לכל ספק סביר, בהתבסס על אמרות החוץ, וחיזוקים שונים המצויים בחומר הראיות. אני מוצאת כי גרסת הנאשם, כמו גם עדות המתלוננת בפניי, היו בלתי משכנעים ובלתי מהימנים.

12. להלן אביא ניתוח של מארג הראיות, המוביל למסקנה החד משמעית לפי הנאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו.

עדות המתלוננת

13. המתלוננת מאשרת שהותקפה בשני האירועים הנזכרים בכתב האישום, בהיותה בהריון, ובכל אחד מן המקרים הגיעה לבית החולים אסף הרופא:

(א) ביום 12.4.14 (האירוע המוקדם) הגיעה לבית החולים בכוחות עצמה, במונית, ועל גופה תועדו חבלות באזור העיניים: המטומה תת עורית בעפעף ימין (פריאוריטאלי) ושפשוף על פני ברך שמאל. במסמכים הרפואיים נכתב כי היא מסרבת להגיש תלונה במשטרה או לצאת למקלט.

(ב) ביום 30.8.18 (האירוע המאוחר) הותקפה ואיבדה את ההכרה, עד שנמצאה על ידי חמותה כשהיא שכובה על הרצפה בביתה, והאחרונה הזעיקה אמבולנס. השתיים הגיעו יחד לבית החולים, ושם אובחן כי הגיעה לאחר טראומה, כנראה איבוד הכרה בליווי הקאה ובריחת שתן, וכן נמצאו חבלות. בכל המסמכים הרפואיים נכתב כי המתלוננת מסרבת לפרט מי תקף אותה. למחרת, סירבה להישאר באשפוז בניגוד להמלצת הרופאים, ושחררה לפי בקשתה.

למעשה, הנאשם אינו חולק על עובדות אלה, וכל טענתו היא כי אין לו מעורבות בדבר.

14. כבר עתה, אציין כי בעדות המתלוננת חל בלבול מסוים בין שני האירועים, כך שכאשר נשאלה אודות האירוע מיום 30.8.14, השיבה בטעות ביחס לאירוע מיום 12.4.14 ולהיפך (עמ' 17). מהשתלשלות העניינים עולה בבירור כי הבלבול נעוץ באופן הפניית השאלות אליה, על פי סדר הופעת האירועים בכתב האישום, כך שהאישום הראשון מתייחס לאירוע המאוחר בזמן (30.8.14), ואילו האישום השני עניינו באירוע המוקדם (12.4.14). יודגש כי המתלוננת ידעה להבחין היטב בין האירועים, והתייחסה לכל אחד מהם בנפרד, כך שהבלבול הוא אך ורק בציון התאריך הנקוב בפרוטוקול. אני קובעת כבר עתה, כי בלבול זה אין משקל ראייתי.

15. כאמור לעיל, המתלוננת נמנעה מהגשת תלונה במשטרה, ובעדותה תמכה בטענות הנאשם. לכאורה בכך יש כדי להחליש מאד את ראיות התביעה, אלא שהרושם שהותירה עדותה היה של כוונה להסתיר ולערפל את שני האירועים, בכל מחיר, וכך העידה (עמ' 14):

ש. אני הולך לשאול אותך על שני אירועים אבקש את התייחסותך ארוע 30.8.14 (צ"ל 12.4.14 ר.ג) את זוכרת מה היה

ת. כן, קיבלתי מכה, הייתי בבית חולים.

ש. איפה קיבלת מכה

ת. על העין.

ש. ממי

ת. לא חשוב ממי, קיבלתי מכה על העין, גם אני לא זוכרת מה היה, קיבלתי מכה על העין הייתי בבית חולים.

ש. איך הגעת לבית חולים

ת. הלכתי לשם לבד. בא שוטר לשם שאל אותי מי הרביץ לך אמרתי לו שקיבלתי מכה, הם אמרו לא מכה, הם אמרו שקיבלת אגרוף בעין. אני אמרתי שקיבלתי מכה.

ש. ממי קיבלת מכה לפי מה שאמרת לשוטרים

ת. לא אמרתי כלום.

ש. אמרת שהגעת לבית חולים איך הגעת באיזה אופן

ת. במונית עצמאית.

ש. מישהו לקח אותך

ת. לא.

ש. מה קרה לך כתוצאה מהמכה הזו

ת. מה אני זוכרת אחרי כמה שנים? עכשיו אתם באים לחקור אותי ?

ש. לגבי האירוע המוקדם מאפריל 2014 (צ"ל: המאוחר מ-30.8.14 ר.ג) את זוכרת מה קרה לך

ת. היה ריב בתוך הבית שלי, וקיבלתי מכה.

ש. עם מי היה הריב

ת. עוד משפחה ביחד עם המשפחה שלנו, באותה תקופה לא יכולתי לדבר, כי סוגרים את זה ביניהם יש אצלנו שאסור לערב משטרה סוגרים את זה שתי המשפחות בלי לערב משטרה, באותה תקופה באו שוטרים אלי לבית חולים, דיברו אמרו זה הבעל, אני לא אמרתי כלום, אחד מדווח לשני שזה הבעל הרביץ לשוטרת לא אמרתי שבעלי הרביץ לי, היא כל הזמן חקרה איך קיבלת מכות, היתה אומרת לי דבר, הייתי אומרת לה כל הזמן שלא, בחקירה שהלכתי לתחנה גם אמרתי להם שלא. כי זה לא היה הוא. זה לא הוא.

עינינו הרואות, המתלוננת מעוניינת להסתיר ככל הניתן את זהות התוקף, כאילו אינה זוכרת את המקרה, ומנגד היא טוענת שלא יכלה באותה תקופה לפרט מי תקף אותה, בשל הסולחה שנערכה עם משפחה אחרת. כל אחד מן הנימוקים הללו, שיש ביניהם סתירה פנימית, דחוק כשלעצמו, ובייחוד אין זה מתקבל על הדעת שאינה זוכרת מי תקף אותה, באופן כה קשה עד שהיה צורך באשפוז, בעת שהיא הרה.

16. כפי שאראה בהמשך, הטענה לפיה הותקפה בידי בני משפחה אחרת, צצה כאן מפי המתלוננת לראשונה, ולא עלתה מפיה במהלך החקירה, למרות שניתנו לה הזדמנויות רבות לשכנע כי לא הנאשם הוא שתקף אותה. בעצם, גרסתה כבושה לחלוטין, ללא כל הסבר המניח את הדעת, והיא לא עשתה כל מאמץ על מנת לשכנע באמיתותה, אלא הותירה אותה אמורפית ותלושה. המתלוננת נימקה את אי מסירת פרטי תוקפיה, כך (עמ' 18 ש' 22): "באותה תקופה לא יכולתי לדבר, כי סוגרים את זה ביניהם, יש אצלנו שאסור לערב משטרה סוגרים את זה שתי המשפחות", ואולם בכך אין כדי להסביר מדוע היא נמנעת מפירוט הנסיבות כיום, בחלוף השנים. בנוסף, גם אם ביקשה להימנע ממסירת פרטי המשפחה עמה נערכה הסולחה (לטענתה), עדיין אין הסבר להימנעותה מלמסור שמות כלשהם של בני משפחתה או בני משפחת הנאשם, אשר לפי טענתה נכחו (עמ' 21 ש' 28). ומעל לכל, בעת עדותה היתה המתלוננת מודעת היטב לחומרת האישומים והשלכותיהם האפשריות כלפי הנאשם, ובכל זאת שמרה על לקוניות. אופן עדותה הותיר את הרושם שיותר משהיא מבקשת לסייע לנאשם, הרי היא מפחדת מפניו, וכל רצונה לסיים את העדות מבלי שתאלץ להפלילו. מסקנה זו מתחזקת מול מילותיה שחזרו כמנטרה "זה לא הוא" או "לא אמרתי", כמי שכפאה שד, ולצדן לא הציעה שום תיאור אלטרנטיבי קונקרטי של האירועים.

17. במהלך עדות המתלוננת עימתה אותה התביעה עם תוכן אמרות החוץ המפלילות שמסרה בבית החולים, ובעקבות הסתירות הוכרזה כעדה עוינת ונחקרה בחקירה נגדית. גם בשלב זה, המשיכה להכחיש את הקשר של הנאשם לעבירות, אך כעת אישרה שהיו מריבות בינה לבין הנאשם:

ש. סיפרת לשני שהוא הרביץ לך בבית

ת. לא סיפרתי לה את זה, אמרתי היה ריב בבית, לא אמרתי לה מי היה, אמרתי איפה קיבלתי את המכות אמרתי לה שהיה ריב בבית קיבלתי מכות, לא אמרתי לה נאשם ולא שתי משפחות.

ש. הוא לא הרביץ לך

ת. מה הבעיה שאני אגיד אם הוא הרביץ לי, בראש ובבטן. מה הבעיה הייתי אומרת שזה באותה תקופה באותו זמן ששאלו אותי הייתי אומרת שזה הוא.

...

ש. באפריל האם הוא הרביץ לך

ת. לא.

ש. את זוכרת מה באפריל 2014 מה קרה לך

ת. קיבלתי מכה על העין.

ש. קיבלת חבלה בעיניים

ת. בעין אחת.

ש. החוקרת כתבה שאמרת לה שקיבלת מכה בעיניים

ת. החוקר רק בא , שאל אם את רוצה, אמר לי אל תדברי אם את לא רוצה והלך.

ש. אוגוסט 2014 גם אז דיברה איתך עו"ס

ת. אמרתי לה שאני רבה על הזמן עם בעלי ויש בלגן בבית, לא אמרתי שהוא הרביץ לי באותו יום שאלה על המצב בבית וסיפרתי לה.

ש. היא מספרת שאת אמרת שאת הגעת אחרי אלימות של בעלך לא אמרת לה את זה

ת. לא.

ש. רוני אמר שכשבא אליך לדבר איתך לא רצית לשתף פעולה

ת. רק עם השוטרת דיברתי, בבית חולים לא דיברתי עם אף אחד , הייתי עם כאבים הם חופרים כל הזמן בעלך, בעלך, וכל הצוות של הבית החולים אחד מדווח לשני כל הרופאים אחד מדווח לשני זה הבעל, זה הבעל.

ש. לעו"ס סירבת לשתף פעולה

ת. אני אמרתי לה שאנו כל הזמן רבים ולא מסתדרים אבל לא אמרתי שהוא הרביץ לי.

ש. אני אומר לך שהשוטרת רושמת שאת מסרבת למסור תלונה

ת. כן לא רציתי למסור תלונה.

...

ש. את אמרת לשני שאת לא רצית למסור תלונה כי זה עלול לסכן אותך

ת. מה יסכן אותי ? אני אגיד לך תגיד כל התיקים, לא הגעתי לבית חולים מדקירה, הרבה פעמים הייתי בבית חולים גם בזמן שלא הייתי נשואה אליו, כל פעם אני מסרבת להגיד, מה גם זה הוא ? עכשיו אני רוצה להתאבד , אם אני מתאבדת מה הוא הרג אותי ?

ש. שני אומרת שאת אמרת לה, שהמשפחה שלך לא תאהב את התלונה ועלולים לזרוק אותך לרחוב

ת. לא אמרתי את זה .

יש לשים לב לכך שגם בחקירה הנגדית, לא מוסיפה המתלוננת כל פרטים אודות האירועים, ולא פורשת תמונה ממשית של ההתרחשויות, כפי שניתן היה לצפות ממי שמוסר גרסת אמת, בייחוד בשעה שלכאורה יש לה עניין לשכנע כי לא הנאשם תקף אותה.

אמרות חוץ של המתלוננת

18. מול עדותה הבעייתית של המתלוננת, הציגה התביעה מארג שלם של עדויות על אמרות חוץ, אותן מסרה בעת אשפוז, מיד לאחר קרות האירוע המאוחר, כמפורט להלן:

אמרה בפני השוטר לחמי: לפי עדותו ביום 30.8.14 נשלח לבית החולים אסף הרופא כדי לגבות הודעה מן המתלוננת לאחר שהותקפה בידי בעלה. בתחילה המתלוננת סירבה לשתף פעולה, ומסרה כי אינה מעוניינת להתלונן, אך לאחר מכן מסרה לו את שתיעד במזכר שרשם למחרת (ת/2): "הוא חזר בשעות הבוקר המוקדמות כשהוא תחת השפעת אלכוהול וסמים והחל להכות אותה. הנ"ל סירבה להמשיך ולשוחח עמנו ורק מסרה כי היא מתכוונת ללכת לבית הדין השרעי ביפו לסגור את הסיפור הזה... לדבריה בעלה נאיל לא הגיע לבית החולים וכמו כן לבני משפחתה הוריה ואחיה היא ביקשה שלא יגיעו לבקרה". בחקירה הנגדית מסר לחמי כי תיעד כל שזכר בסמוך לאחר האירוע.

אמרות בפני השוטרת שני אלבז: אלבז העידה כי ביום 31.8.14 יצאה לבית החולים בהוראת קצין, על מנת לברר מדוע הגיעה המתלוננת לבית החולים. כשהגיעה מסרה לה העובדת הסוציאלית כי המתלוננת לא משתפת פעולה, מדברת על אלימות, אך מעוניינת לעזוב את בית החולים, למרות שנתבקשה להישאר להשגחה. אלבז ערכה שיחה עם המתלוננת בחדר פרטי, וכך תיארה בעדותה את מה שמ' לה (עמ' 28 ש' 30):

"ישבנו דיברנו, היא לא כל כך רצתה לשתף פעולה אמרה שהיא מפחדת מהמשפחה שלה, שיזרקו אותה לרחוב בתשאול שעשיתי לה, סיפרה על אלימות מבעלה, אמרה שהוא לא עובד באופן קבוע שהוא משתמש בסמים שותה אלכוהול ולא עובד באופן עקבי, תארה ארוע בעקבותיו הגיעה לבית חולים. היא ממש סיפרה שהגיע לפנות בוקר שומה תקף אותה בעט בה בבטן היא נפלה על הרצפה, אז שאלתי מה קרה אחרי שנפלה על הרצפה המשיכה לתאר עוד מקרה של אלימות, סליחה הוא דחף אותה ואז בעט בה בבטן, אז סיפרה לא זוכרת אחרי כמה זמן, פתחה את העיניים וראתה את חמתה בבית שלה, והזמינו לה אמבולנס, שאלתי אותה אם סיפרה לחמתה מה קרה איך הגיעה למצב הזה, אמרה שהיא לא הצליחה לדבר, רק בכתה. הצעתי לה מקלט היא סירבה אמרה שהיא חוזרת לבית של ההורים שלה, אם לא תסדר שם תפנה לרווחה, הגעתי לתחנה אחרי שפגשתי אותה, העליתי את כל הפגישה שהיתה לי איתה על הכתב, וזה רשום במזכר.

ש. איזה עוד ארוע סיפרה לך

ת. היא סיפרה, שאלתי אם האלימות באופן קבוע, רציתי להבין מה קורה שם בבית, סיפרה שבתחילת ההריון, שפגשתי אותה היא היתה בהריון לא זוכרת באיזה חודש, אמרה בתחילת ההריון היה עוד מקרה שתקף אותה, לא הרחיבה לא רצתה לשתף פעולה.

ש. מה היא אמרה שקרה לה באותו אירוע

ת. היא אמרה שבתחילת ההריון תקף אותה היו לה חבלות בעיניים הגיעה בעקבות המקרה הזה גם לבית חולים שהשתחררה חזרה לבית של ההורים שלה, לא אליו, אחרי חודש החזירו אותה אליו.

ש. איך היא סיפרה לך שהוא תקף אותה באירוע

ת. מעיינת בדוח, זה דוח משנת 2014 אני לא זוכרת בעל פה, הוא נתן לה מכות עם הידיים בראש כתוצאה מכך היא נפלה על הרצפה המשיך לתת לה בעיטה בבטן היא לא יכלה לקום מהרצפה ולפתוח את העיניים (מקריאה מהדוח).

ש. מה היא ראתה לנכון לעשות

ת. היא כל הזמן אמרה שהיא מפחדת מאוד, מהמשפחה שלה, שאלתי אם היא פוחדת מהמשפחה שלו אחים שלו, היא תמיד ציינה שהיא פוחדת מהמשפחה שלה, אמרה שבכל זאת היא הולכת לבית שלהם אם לא תסדר שם היא הולכת לרווחה.

ש. היא אמרה שהיא לא אמרה לך שבעלה היכה אותה

ת. היא משקרת. אני לא ארשום דברים סתם.

אלבז הסבירה כי הגיעה לבית החולים במטרה לגבות עדות מן המתלוננת, אך הבינה עד מהרה כי היא לא רוצה להגיש תלונה, לכן התחילה לתשאל אותה. בחקירה הנגדית עמדה על כך שכל שרשמה מ' מפי המתלוננת ושללה את האפשרות שהיא ניזונה מדברים ששמעה מפי הצוות הרפואי. באמצעותה הוגש המזכר שערכה לאחר הביקור בבית החולים (ת/3), ובו פירטה את כל מה שמ' לה מפי המתלוננת.

יש להדגיש כי האמרה שנמסרה לאלבז בבית החולים מתייחסת הן לאירוע המאוחר, והן לאירוע המוקדם.

אלבז העידה כי בנוסף לשיחתה עם המתלוננת בבית החולים, ביום 21.9.14 הופיעה המתלוננת בתחנת המשטרה, ומסרה דברים אותם תיעדה מיד במזכר (ת/4): "לא מעוניינת להגיש תלונה, את מה שהיה לה היא אמרה, ולא רוצה לספר לי עוד כלום. לטענתה רוצה להתגרש, ולא חוששת לחייה".

אמרה בפני עו"ס רחל דרכמן: דרכמן העידה כי במסגרת תפקידה בבית החולים היא משוחחת עם נשים במחלקת הריון בסיכון, וכך שוחחה עם המתלוננת אודות אלימות במשפחה, ביום 30.8.14. המתלוננת מסרה לה שיש אלימות בין בני הזוג, מצד הבעל. לדבריה, המתלוננת סירבה להגיש תלונה במשטרה או לצאת למקלט, ומסרה כי זה לא יעזור לה לשנות את המצב. דרכמן אישרה כי עוד בטרם פגשה במתלוננת כבר נמסר לה כי המדובר באירוע אלימות, אך היא ערכה שיחה פרטית עם המתלוננת, ולאחר מכן, תיעדה את הדברים בדו"ח ייעוץ (ת/5). לדבריה, רוב מה שהיא רושמת בדרך כלל, ואף במקרה זה, הוא מפי המתלוננת. עוד הבהירה כי היא נכחה בשעה שהשוטרים פנו אל המתלוננת וביקשו שתגיש תלונה והיא סירבה. בנוסף, שללה את האפשרות שהיא זו שפירשה את דברי המתלוננת כאילו אמרה שבעלה תקף אותה, והבהירה כי בשיחתה עם המתלוננת, זו אמרה לה במפורש כי בעלה הוא התוקף.

19. גם ביחס לאירוע המוקדם, הביאה התביעה עדות על אמרת חוץ:

אמרה בפני עו"ס אמירה בן חיים: בן חיים העידה כי פגשה את המתלוננת בעת אשפוזה לאחר האירוע המוקדם. ביום 13.4.14 מילאה טופס סיכום ייעוץ סוציאלי למתלוננת (ת/8) ורשמה כי עלה חשד לאלימות כלפיה, במשפחה,

ובדרך כלל, התקיפה היא מצד הבעל. כשנשאלה אודות האפשרות שהמתלוננת לא אמרה לה דבר בעניין התקיפה, אלא שמעה זאת מן הצוות הרפואי, שללה אפשרות שכזו, וטענה כי על פי הנוהל, היא משוחחת עם המתלוננת ושומעת מפיה. כמו כן, עמדה על דעתה, כי המתלוננת אמרה לה שהיתה אלימות במשפחה וכשהיא רושמת כך, בדרך כלל הכוונה לתקיפה מצד הבעל. באמצעות העדה הוגש דו"ח שרשמה ביום 12.4.14 בכתב ידה, לפיו הוזמנה בשעה 16.00 וסיימה את הייעוץ בשעה 18.00. בנוסף, הוגש דו"ח מודפס שערכה למחרת.

20. הנה כי כן, תועדו מפי המתלוננת 3 אמרות נפרדות במהלך היממה שלאחר האירוע המאוכזר, בהן מסרה לאנשים שונים כי מי שתקף אותה הוא הנאשם, ואף תיארה את אופן תקיפתה בצורה מפורטת התואמת את החבלות. באחת מן האמרות הללו התייחסה אף לאירוע המוקדם (בפני השוטרת אלבז). כמו כן, לאחר קרות האירוע המוקדם, תועדה מפיה אמרה המפלילה את הנאשם.

21. בהתאם להוראת סעיף 10(1) לפקודת הראיות [נוסח חדש] תשל"א-1971, ניתן לקבל כראיה עדות על אמרה שאמר אדם שנעשה בו לפי הטענה מעשה אלימות, והאמרה נוגעת לאותו מעשה או לנסיבותיו, אף אם האדם שאמר אותה אינו נוכח כעד, ובלבד שמ' ה' בשעת מעשה האלימות או בסמוך לאחריו, או בשעה שהיתה לו ההזדמנות הראשונה להתאונן עליו. פעמים רבות נקבע כי הטעם שבבסיס התרת החריג של אמרת קרבן אלימות, נעוץ באופיין של הנסיבות שבהן מ' ה' האמרה, "אלו הן נסיבות המקימות חזקה שבעובדה בדבר אמיתותן, שהדעת נותנת שבנסיבות אלה, אין דעתו של הקרבן נתונה לאמירת שקר בדבר נסיבות תקיפתו" (קדמי, על הראיות 2009, חלק שני, 589). בהמשך לכך, נקבע לא פעם כי חומרת הפגיעה שנפגע קרבן האלימות, מסייעת להסיר את הספק באשר לאמינות אמרתו (קדמי, שם עמ' 618). עוד נקבע כי המונח "סמיכות" מתפרש על-פי נסיבות העניין, כך שניתן לראות גם באמרות בבית החולים כסמוכות לאירוע. ההלכה הפסוקה קבעה כי העובדה שמדובר באמרה שניתנה לפני שוטר או בתשובה לשאלה שאיננה מדריכה, אינה שוללת את קבילותה של אמרה מפי קרבן אלימות לפי הסעיף האמור (קדמי, שם בעמוד 621; ע"פ 3737/91 חיר נ' מד"י (14.5.92); ע"פ 8641/12 סעד נ' מדינת ישראל (5.8.13). כך, אין פגם אם האמרות נמסרו תחילה באופן ספונטאני, ולאחר מכן בתשובה לשאלות כגון "מי ירה" או "מה קרה", הן בזירה והן בבית החולים (ע"פ 3263/13 פלוני נ' מד"י (19.3.17)).

22. כפי שאראה להלן, אמרות החוץ של המתלוננת מקיימות את כל התנאים הנזכרים, לשם קבלתן כראיה ראשית, מעבר לצורך, המתלוננת היתה עדה במשפט, אף כי היתה עדה עוינת. שנית, כל העדויות אודות האמרות היו **מהימנות** וסדורות, ואין כל סיבה לחשוד שבאו ממניע אחר מלבד חשיפת האמת כפי שהיא; האמרות תועדו על ידי עובדי בית החולים, או שוטרים, שאין להם נגיעה אישית; באמרות מתועדים דברים שאמרה המתלוננת בתשובה לשאלות שהופנו אליה אודות נסיבות תקיפתה. שלישית, כל האמרות מ' ו, במהלך השעות שלאחר האירוע, ולכל המאוחר כיממה לאחריו, ובכך מתקיים יסוד "**הסמיכות**" בזמן. רביעית, עולה מן הראיות, כי האמרות נמסרו **בהזדמנות הראשונה** שהתאפשר למתלוננת "להתאונן" על המעשים, עם הגיעה לבית החולים. באירוע המוקדם, המתלוננת הגיעה לבית החולים באופן עצמאי, במונית (עמ' 22 ש' 5), כך שברור כי לא היתה לה הזדמנות לספר את שאירע, אלא כשפגשה באנשי הצוות בבית החולים. באירוע המאוחר, הגיעה באמבולנס לבית החולים, זמן קצר לאחר תקיפתה, ורק שם סיפרה את אשר אירע. חמישית, בניגוד לעדותה העוינת של המתלוננת, העידו כל העדים על כך שהיא מסרה את התוכן המפליל מיזמתה, ללא שהודרכה למסור תוכן מסוים. גם אם שודלה להשיב לשאלות, אין בכך כל פסול, אלא להיפך, בשים לב לאינטרס הציבורי במציאת האשמים.

23. בנוגע לאירוע המאוחר, עשויה היתה לעלות הטענה כי המתלוננת מסרה אמרה קודמת, בפני חמותה נ', אשר היתה הראשונה שפגשה בה לאחר תקיפתה. אזכיר כי נ' מצאה אותה שכובה על הרצפה בביתה, והיא זו שהזעיקה אמבולנס וליוותה אותה לבית החולים. לפי עדותה, המתלוננת סיפרה לה שקיבלה מכות. כשנשאלה ממי, השיבה (עמ' 63): "מאלו אנשים שהיו בבית... מאיפה אני יודעת? את השאלה הזאת יכולת לשאול אותה, אני לא ראיתי... מאנשים שהגיעו אליה הביתה וקיבלה מכות... כל הזמן הם רבים ברחוב. רבים ומרביצים". בהמשך, טענה שלא המשיכה לשאול ולברר אצל המתלוננת מה אירע. היא אף הכחישה נחרצות כי שאלה את המתלוננת אודות הקשר של הנאשם למעשים, והוסיפה כי אילו היה בנה מכה את המתלוננת, "אני לא צריכה להסתיר" (עמ' 68 ש' 21). לכאורה, ניתן היה לחשוב כי בפנינו אמרה של המתלוננת בפני נ', בהזדמנות הראשונה, הסותרת את טענות התביעה, ולפיה יש להפנות את זרקור האשמה אל אותם "אנשים". אלא שמסתבר כי נ' מסרה דברים שונים בתכלית בהודעתה (ת/6), שנמסרה כשבוע לאחר האירוע. בהודעה לא מסרה כלל אודות אמרה של המתלוננת בדבר "אנשים" שבאו לביתה ותקפו אותה, אלא טענה כי המתלוננת לא רצתה לענות מי תקף אותה, וכן אמרה שהיא עצמה העלתה חשדות בדבר מעורבותו של הנאשם. בהודעתה עולה שוב ושוב האפשרות שהנאשם תקף את המתלוננת (שם ש' 19, 40, 56), ונראה כי זה היה חשדה העיקרי. כמו כן, עולה מהודעתה כי המתלוננת סירבה להשיב על שאלותיה. הסתירות הבולטות בין עדותה לבין הודעתה, מלמדות כי הגרסה בעניין אמרת המתלוננת אודות "אנשים" שתקפו אותה, היא גרסה כבושה ומאוחרת שכל מטרתה לנקות את הנאשם, ועולה חשש של ממש כי היא תואמה עם המתלוננת בשלב מאוחר. מסקנה זו מתחזקת לנוכח הקפדתה של נ' להעיד באופן לקוני כאילו לא טרחה כלל לברר עם המתלוננת את הנסיבות, הסתפקה באמירותיה הסתמיות (עמ' 66 ש' 18), ואף לא ראתה עליה כל סימני חבלה (עמ' 67 ש' 21). המסקנה הברורה העולה היא כי יש להעדיף את הודעת נ' על פני עדותה, לכן אני קובעת כי המתלוננת לא סיפרה לה מה אירע, והדבר מובן לרקע סערת נפשה וחבלותיה, שנגרמו בידי לא אחר-אלא בנה של נ'. לכן, ההזדמנות הראשונה שבה פתחה המתלוננת את סגור לבה היתה בבית החולים.

24. גם אילו קבעתי כי אמרות החוץ אינן עומדות בדרישות לצורך קבלתן כאמרת קרבן אלימות, הריהן מקיימות את הדרישות לצורך הגשתן מכוח סעיף 10א' לפקודת הראיות, כפי שטענה התביעה.

בהקשר זה יש להזכיר כי על פי ההלכה הפסוקה, לצורך קבלת אמרת חוץ מכוח סעיף 10א, אין זה הכרחי כי תהיה חתומה על ידי מוסרה, ואפילו יכול שתהיה זו אמרה שתועדה בלי ידיעתו (ד"נ 23/85 מד"י נ' טובול (11.12.88)). בנוסף, יש להזכיר כי הדרישה שתהיה האמרה ערוכה בכתב, פורשה בפסיקה כמחייבת "זיקה קרובה" שבהיגיון בין מועד עריכת הכתב לבין מועד מתן האמרה, אך נקבע שאין צורך שתתקיים בו-זמניות של הרישום. בית המשפט העליון קבע כי במציאות נמדד זמן זה על פני שעות או ימים אחדים (ר' גם ע"פ 895/09 פינטו נ' מד"י (22.3.10)). בענייננו, כל אמרות המתלוננת נרשמו בטווח זמן קצר למדי לאחר מסירתן. חלק מן האמרות נרשמו מיד לאחר מסירתן (האמרות בפני אלבז, דרכמן ובן חיים), ואחת מהן נרשמה למחרת (האמרה בפני לחמי). כל מתעדי האמרות הם עובדי ציבור מקצועיים אשר ניתן היה להתרשם מן הרצינות שבה התייחסו לחובת התיעוד שחלה עליהם, וכולם העידו על שגרת עבודתם בה הם מקפידים לרשום את אשר שמעו באזניהם מפי המטופל או קרבן העבירה, ואינם מוסיפים משלהם.

לאחר ששמעתי את העדויות בעניין אופן מסירת האמרות ותיעודן בכתב, נחה דעתי כי מתקיימת זיקה קרובה בין מתן האמרה לתיעודה. לפיכך, אמרות המתלוננת קבילות כראיה גם מכוח סעיף 10א'.

25. בין אם מתקבלות האמרות מכוח סעיף 10(1) ובין אם מכוח סעיף 10א', תנאי לקבלתן הוא כי יימצא בחומר הראיות דבר לחיזוקן. לסוגיה זו אפנה עתה.

חיזוקים לאמרות החוץ

26. להלן אראה כי בחומר הראיות מצויים חיזוקים למכביר, המאמתים עניינים שונים שהם בליבת אמרותיה של המתלוננת. יש להזכיר, כי החיזוק הנדרש על פי הדין, אינו צריך להיות בגדר של "ראיה מסבכת" כלפי הנאשם, אלא די בראיה המאמתת את האמרות (ע"פ 557/06 עלאק נ' מד"י (11.4.07)). בנוסף, נקבע בפסיקה כי די, לענין החיזוק, כי הראיה הנוספת תאמת פרט רלוונטי לעבירה, הכלול באמרה, ואין זה נדרש כי היא תתייחס דווקא לנקודה השנויה במחלוקת בין בעלי הדין. אף לא נדרש כי ראית החיזוק תתייחס לכל פרט מהפרטים הכלולים באמרה (ע"פ 8140/11 אבו עסא נ' מד"י (3.9.15)).

חיזוקים ביחס לאירוע המאוחר

27. החיזוק העיקרי לכל אחת מאמרות המתלוננת, מצוי באמרות האחרות שמסרה. כזכור, המתלוננת הפלילה את הנאשם בתקיפתה, הן בפני לחמי, הן בפני דרכמן, והן בפני אלבז, כשעם כל אחד מהם קיימה שיחה פרטית נפרדת, ואיש מהם לא שמע את שיחתה עם האחר. כל אחד מן העדים הללו עמד על דעתו כי לא ביסס את רישומיו על דברים ששמע מפי אחרים בבית החולים, אלא על פי המתלוננת בלבד, כך שבעצם, לפנינו אמרות המחזקות זו את זו. כידוע, העובדה שראיה טעונה חיזוק, אין בה כדי למנוע ממנה לשמש כחיזוק לראיה אחרת, אם כי על בית המשפט לנקוט זהירות בהסתמכו על חיזוק שכזה, לבדו (ע"פ 7679/14 זהאדה נ' מד"י (15.8.16); ע"פ 7758/04 אלקאדר נ' מד"י (19.07.2007)). בענייננו, אין המדובר בחיזוק יחיד, כפי שנראה להלן.

28. חיזוק נוסף לאמיתות האמרות מצוי בכך שהמתלוננת מסרה אותן זמן קצר לאחר הגיעה לבית החולים, כשהיא חבולה וכואבת (ע"פ 6164/10 פלוני נ' מד"י (20.2.12)). לפי עדות האחות בבייף, המתלוננת הגיעה באלונקה כשהיא מלווה בחמותה, ונראו עליה סימני חבלה בפנים, נפיחות בפנים ובשפתיים, סימנים כחולים, דימום מהאף, וחול על המצח. בבדיקתה נמצאו רגישות רחמית בבטן שמאל תחתונה, ונפיחות בשפה העליונה. גם לחמי העיד כי כשהגיע לתשאל את המתלוננת ראה חבלות על פניה, ותוכן דומה עלה בדו"ח הפעולה של השוטר שרעבי (ת/9). על פי אסופת המסמכים הרפואיים מן האשפוז (ת/7), התאוננה על כאבים בראש ובבטן בכל מהלך האשפוז. לכך יש להוסיף כי באותה עת היתה המתלוננת מצויה בחודש השביעי להריונה. בנסיבות הללו, אין זה מתקבל על הדעת כי מצאה פנאי נפשי לצורך גיבוש מזימה נגד הנאשם, ונראה הגיוני הרבה יותר, ששפכה מררתה האוטנטית נגדו.

29. אם לא די באמור, יש להוסיף כי על פי הראיות, המתלוננת היתה נסערת ביותר בעת שנלקחה לבית החולים. בעדות חמותה נ' מ' (עמ' 63 ש' 13): "היתה בוכה כל הזמן גם באמבולנס, ושם באו בבית חולים ושאלו ולא אמרה להם כלום, לא דיברה". גם בכך יש כדי לתמוך במסקנה שאמרות המתלוננת אותנטיות, ולא נבעו ממזימה כלשהי שתכננה (ע"פ 1275/09 פלוני נ' מד"י (1.9.09)).

30. אין לשכוח שהמתלוננת כלל לא היתה מעוניינת להפליל את הנאשם, ורוב הזמן סירבה לשתף פעולה, ולהשיב לשאלות הצוות הרפואי והשוטרים, מתוך רצונה דווקא להימנע מהפללתו. משכך, קשה להלום כי הדברים המועטים שאמרה, כשהצליחו סובביה לשכנעה להפר שתיקתה, היו עלילת שווא.

31. נקודה חשובה נוספת היא ההתאמה שבין תיאור התקיפה מפי המתלוננת, לבין החבלות שנגרמו לה. המתלוננת העידה כי קיבלה מכות בראש ובעיטה בבטן, ואמנם תועדו סימני חבלה בפניה, וכן רגישות רחמית.

32. עוד חיזוק יש בעדות המתלוננת לפיה אכן היו מריבות בינה לבין הנאשם (עמ' 23 ש' 22), והיה בלגן בבית. חשוב לציין בעניין זה, כי בעוד שהנאשם הכחיש בחקירתו כל מתיחות בינו לבין המתלוננת וטען שיחסיו עם המתלוננת "זהב" (ת' 1 ש' 57), הרי בעדותו אישר שהיו מריבות, עד כדי כך שייתכן לדעתו כי המתלוננת העלילה עליו (עמ' 73 ש' 23).

33. חיזוק נוסף לאמרות המתלוננת יש בהודעתה של נ'. כבר הבהרתי קודם לכן, כי נ' לא היתה עדה לתקיפה, ולא מסרה עדות מפלילה כלפי הנאשם באופן ישיר. עם זאת, יש משמעות לעובדה שבהודאתה היא העלתה חשדות ממשיים לכך שהנאשם תקף את המתלוננת, וזאת למצער לצורך עצם אמירת הדברים.

34. כל אחד מן השוטרים תיעד בכתב את אמרת המתלוננת כי בכוונתה להתגרש מן הנאשם. לחמי העיד כי היא אמרה לו שהיא "רוצה לגמור את הסיפור הזה" (עמ' 10 ש' 18) ובנוסף רשם בת' 2: "סירבה להמשיך לשוחח עמנו ורק מסרה כי היא מתכוונת ללכת לבית הדין השרעי ביפו ולסגור את הסיפור ביניהם". אלבו העידה כי המתלוננת הגיעה לתחנת המשטרה ביום 21.9.14 ובין השאר אמרה שהיא רוצה להתגרש מן הנאשם, והדברים תועדו במזכר (ת' 4). רצונה של המתלוננת להתגרש מן הנאשם, אינו נוגע לליבת האמרות אודות עצם תקיפתה, והשוטרים לא היו יכולים לדעת על כך, אלא מפיה. העובדה שהמתלוננת מצאה לנכון לקשור בין תקיפתה לבין רצונה להתגרש, מחזקת את אמרותיה המפלילות, שהרי אם "אנשים" אחרים תקפו אותה, לא היתה לה כל סיבה להזכיר את רצונה להתגרש דווקא בעיתוי זה.

35. באופן דומה לאמור, אני מוצאת חיזוק בדמיון שבין הדברים שמסרה המתלוננת ללחמי, לבין מה שמסרה לאלבו, ולעו"ס דרכמן בנוגע ליחסיה עם בני משפחתה. לכל אחד מן העדים, אמרה המתלוננת בנפרד, כי היא פוחדת מבני משפחתה, אשר באירוע האלימות הקודם, החזירו אותה בניגוד לרצונה אל הנאשם כעבור חודש (ת' 2, ת' 5 וכן עמ' 29 ש' 16). גם עניין זה אינו מצוי בליבת האמרה המפלילה את הנאשם, וגם לגביו לא היו יכולים החוקרים לדעת, אלמלא שיתפה אותם. העובדה שמצאה צורך לספר על כך לשוטרים ולעו"ס בעיתוי הנוכחי, מלמדת כי היה קשר בין האלימות לבין רצונה לחזור למשפחתה. אילו הותקפה על ידי "אנשים", לא היתה לה כל סיבה לרצות לשוב לבית הוריה, או לספר על מצוקתה מול הוריה שהחזירו אותה לבית הנאשם.

36. עוד חיזוק לאמרות יש בכך שהמתלוננת תיארה בפני דרכמן ואלבו את אופן השתלשלות העניינים לאחר שהותקפה, באופן זהה לתיאור שמסרה חמותה נ' בהודעתה (הודעה אותה העדפתי על פני עדותה- ר' סעיף 23 לעיל):

דרכמן רשמה כי המתלוננת תיארה ש"בעלה לקח את התינוק לאמו שהבינה שהיה אירוע אלים, הזמינה מד"א והצטרפה אליה", ובאופן דומה רשמה אלבז (ת/3) "בשלב מאוחר יותר חמתה סיפרה לה שבעלה הגיע עם התינוק שלהם בשעה מוקדמת וזה היה נראה לה מוזר, היא חשבה שאולי היא לא מרגישה טוב, או שהם רבו לכן היא החליטה להגיע אליה הביתה". תיעוד זה תואם את הודעת נ' (ת/6 ש' 10): "נאיל הביא את הבן שלהם תינוק, בבוקר בשש וחצי, אני חשבתי אולי אשתו לא מרגישה טוב, כי היא בהריון, הלכתי אליה...". העובדה שבסמוך לאחר האירוע עלה תיאור זה מן המתלוננת ומחמותה, ובו לא בא זכרם של "אנשים" שתקפו את המתלוננת, מחזקת את המסקנה שאמרות המתלוננת הן המשקפות את האמת.

חיזוקים ביחס לאירוע המוקדם

37. כזכור, המתלוננת מסרה אמרה מפלילה כלפי הנאשם בעת אשפוזו המוקדם, מיד לאחר קרות האירוע, וכן סיפרה אודות אירוע זה, באזני אלבז, בעת אשפוזו לאחר קרות האירוע המאוחר. בהתאם להלכה הפסוקה, כפי שהובא למעלה, ניתן למצוא לכל אחת מן האמרות חיזוק, ברעותה (ר' סעיף 26 לעיל).

38. חיזוק נוסף יש בכך שלאחר האירוע המוקדם הגיעה המתלוננת לבית החולים כשהיא חבולה בעינה, והדבר תועד במסמכים הרפואיים (ת/8). האחות קציעה אלדר העידה כי ראתה חבלה של עין נפוחה וכן רגליים וידיים כואבות. באופן תואם העידה הרופאה ד"ר שפירו טל כי נמצאה אצלה חבלה פריאורביטלית בעין, שהצריכה קירור מקומי ומשחה. שעה שהמתלוננת הגיעה חבולה כך לבית החולים, אין סבירות בטענה שהיה לה פנאי לתכנן מזימה נגד הנאשם.

39. בנוסף לאמור, עו"ס בן חיים ציינה בתיעוד הרפואי "תגובות רגשיות: מגיבה בסערת רגשות, כאובה, מפוחדת", וגם במצב נפשי מעורער זה יש כדי לחזק את מהימנות האמרות.

40. עוד יש להדגיש את ההתאמה בין תיאור המתלוננת את אופן תקיפתה, לבין החבלה בעין. בייחוד, יש חיזוק בכך שבעת אשפוזו לאחר האירוע המאוחר, ולמרות סערת נפשה, זכרה לתאר במדויק את אשר אירע לה באירוע המוקדם, באופן התואם את התיעוד הרפואי, מזמן אמת.

41. לא למותר להזכיר שוב, כי למתלוננת לא היה רצון להפליל את הנאשם, אלא להיפך, כך שהדעת נותנת כי המילים הבודדות שהצליחו אנשי הטיפול להציל מפיה, לא היו עלילת שווא נגדו.

סיכום ומסקנות ביניים

42. עדות המתלוננת אודות כל אחד מן האירועים היתה חמקנית, והיא עשתה כל שלאל ידה על מנת להימנע ממסירת פרטים ממשיים אודות זהות תוקפיה, אופן תקיפתה, ומכלול הנסיבות. העדות הותירה רושם בעייתי בולט: מחד,

התכחשות מוחלטת לכל האמרות, והדיפת כל ניסיון לקשור את הנאשם לאירועים. מאידך- העדר כל גרסה ממשית אלטרנטיבית להתרחשויות, חזרה על מנטרות, והרחקה של הנאשם, כמי שכפאה שד.

43. לעומת זאת, מתוך העדויות הרבות אודות אמרות החוץ של המתלוננת, עולה תמונה ברורה הנותנת פשר לחבלותיה. הראיתי כי כל אחת מן האמרות המפלילות שמסרה, מקיימת את תנאי הקבילות על פי פקודת הראיות, ונתמכת בחיזוקים רבים וכבדי משקל בחומר הראיות. לפיכך, האמרות קבילות לשמש כראיה לתכנן.

44. פקודת הראיות מעניקה לבית-המשפט היושב על המדוכה שיקול דעת נרחב באשר להעדפתה של אמרת חוץ על פני עדות שניתנה במשפט, ואינו כובל את בית-המשפט לשיקולים אלו ואחרים (ע"פ 557/06 עלאק נ' מד"י (11.4.07)). במקרה דנן, המסקנה הברורה העולה מניתוח הראיות היא כי אמרות המתלוננת עדיפות על פני עדותה, עשרת מונים.

45. עדיפותן של האמרות תתבלט עוד יותר, נוכח הבעייתיות הרבה העולה מעדויות ההגנה, כפי שיפורט בהמשך.

הודעת הנאשם

46. כפי שניתן היה להבין כבר קודם לכן, הנאשם נחקר בגין שני האירועים, רק לאחר שאותר ונעצר ביום 6.9.14. חשוב לציין כבר עתה כי על פי הראיות, המשטרה חיפשה אחריו ארוכות, ואף הושארו עבורו הזמנות להתייצב במשטרה, אך הוא בחר שלא לעשות כן, עד שאותר בביקורת שגרית, כשהוא יושב ברכבו במצב שתוי, ונלקח לתחנת המשטרה. אגב- על העובדות הללו אף הוא עצמו אינו חולק (ת/1 ש' 48-51).

47. בהודעה מיום 6.9.14, טען הנאשם כי לא תקף את המתלוננת, ואמר כי הוא יכול להביאה עכשיו על מנת שתגיד ש"אין כלום". עוד אמר "אם היא תבוא עכשיו מולי ותגיד לכם שאני תקפתי אותה, מצדי שתשפטו אותי". כשנשאל היכן היה ביום האירוע המאוחר, השיב כי אינו זוכר, אך ישן בביתו בכל לילה. ואולם, לאחר מכן סירב להשיב על השאלות, והודיע כי הוא שומר על זכות השתיקה. בין היתר, אמר "למה שאני אתקוף אותה בכלל".

48. כידוע, שתיקתו של הנאשם יכולה לשמש חיזוק נגדו, ככל שלא ניתן לה הסבר סביר. בעניינו, לא ניתן כל הסבר לשתיקתו של הנאשם.

גרסת הנאשם בעדותו

49. הנאשם הכחיש כל קשר לעבירות, אך עדותו היתה רצופה קשיים, סתירות ופרכות. יותר מכל בלטה עוינותו, שהובילה לתשובות לקוניות ומתעמתות. עדותו הראשית היתה קצרצרה, ולצורך ההתרשמות אביא את דבריו ביחס לאירוע המאוחר (עמ' 73 ש' 8):

ש. אתה יודע לספר מה קרה לה?

ת. שמעתי שתקפו אותה אנשים, באו אליה הביתה, היה בלגן אצלנו במשפחה.

ש. היו מקרים נוספים כאלה עם המשפחה?

ת. כן. היו מקרים כאלה עם המשפחה. היה בלגן.

ש. מי דחפו אותה?

ת. איזה בחורות, לא מכיר אותן.

לשאלת בימ"ש: אבל אמרת שזה היה משפחה.

ת. המשפחה שלנו רבו עם משפחה אחרת, אני לא מכיר את המשפחה השניה.

המשך חקירה:

ש. מאיפה אתה יודע את כל הסיפורים האלה

ת. התקשרו אלי והלכתי אליה לבית חולים. גם בת דודה שלי הותקפה באותו יום וגם בת דודה שלי השניה.

50. בעצם, בעדות זו העלה הנאשם לראשונה את הטענה לפיה המתלוננת הותקפה בידי "איזה בחורות", שאינו מכיר אותן. ואולם, בסתירה לכך, טען לאחר מכן, כי הוא יודע את זהותן ואינו מוכן לפרט, כיוון ש"הבחורות הסתדרו ביניהם" (עמ' 77 ש' 4), וכן אמר "היא יודעת מי עשה לה את זה בדיוק. אתה שומע? רבו משפחה. שתי משפחות רבו וסגרנו את זה. ואני לא יכול להגיד לך מי זה" (עמ' 94 ש' 8). כמובן, עולה סתירה בין הגרסאות, ומתעוררת השאלה: אילו אמנם הותקפה המתלוננת בידי "בחורות", מהו שמנע ממנה לספר זאת בבית החולים, ומדוע בחרה להטיל את האחריות דווקא על בן זוגה "על לא עוול בכפי"? לשאלות אלה לא סיפק הנאשם הסבר, וקשה מאד להשתכנע כי הוא בחר (יחד עם המתלוננת) להגן על אלמוניותן של "הבחורות" התוקפניות, במחיר של סיכון עצמו בהרשעה חמורה. מעבר לכך, גם אם נקבל את הטענה שאין למסור את שמות "הבחורות" בשל הסולחה, עדיין אין הסבר לכך שהנאשם לא הביא לעדות את בנות משפחתו, אשר לפי עדותו נכחו בבית בעת האירוע המאוחר, והותקפו גם הן (עמ' 73 ש' 20).

51. הסתירות העולות מן העדות, והעדר כל עיגון, אינם מאפשרים לקבל את גרסת הנאשם, בייחוד נוכח שמירתו על זכות השתיקה בחקירתו, ללא מתן הסבר כלשהו. כשנשאל על כך בעדותו, השיב תשובות בעייתיות (עמ' 75):

ש. מה שמסרת היום עולה פעם ראשונה שאנחנו שומעים את הדברים האלה. היו לך מספיק הזדמנויות למסור אותם, גם במשטרה, גם בהליכים פליליים אחרים וגם במ"י וגם בכפירה. למה פעם ראשונה אנחנו שומעים אותם היום?

ת. רק עכשיו שאלו אותי.

ש. היית בחקירה בתחנת המשטרה, שם שאל אותך חוקר ספר מה היה, מה בחרת לעשות אז אתה זוכר?

ת. לא זוכר.

ש. מציג לך את החקירה, זו החתימה שלך?

ת. כן.

ש. שמרת על זכות השתיקה.

ת. לא.

ש. ב- 90% מהחקירה שלך אתה שתקת. להציג לך את הדיסק?

ת. או קי. נו, יאללה.

52. בחקירתו הנגדית העלה הנאשם לפתע את הטענה, לפיה במועד האירוע המאוחר כלל לא היה בביתו, אלא שהה בטבריה, בחברת 3 בני דודיו, ושב הביתה במוצ"ש (עמ' 75 ש' 31). מצד שני, בהמשך החקירה הנגדית, טען כי היה בטבריה במועד האירוע המוקדם, ואילו בעת האירוע המאוחר היה בבית (עמ' 95 ש' 16), אך במקביל לכך, כל עדותו רצופה באמירות שאינו זוכר כלל היכן היה בכל מועד, ואינו זוכר מתי הותקפה המתלוננת (עמ' 95 ש' 16). הסתירות הללו הותירו את הרושם, שהוא הודף את השאלות ללא התייחסות של ממש, ואינו מעוניין לענות (עמ' 96 למשל). מכל מקום, הנאשם סירב למסור מי אלה ששהו עמו בטבריה, וטען כי לא מסר פרטיהם למשטרה, כי לא רצה "לסבך אותם ככה" (עמ' 76 ש' 18). כידוע, זוהי חובתו של הנאשם להביא ראיות לטענת אליבי, בייחוד כשטען כי אחרים היו עמו (ע"פ 437/82 סלומון נ' מד"י (6.4.83); ע"פ 5390/96 אבו מדיעם נ' מד"י (3.8.99); ע"פ 2132/04 קייס נ' מד"י (28.5.07)). במקרה דנן, לכאורה לא היה קל מזה להוכחה, בהבאת אותם 3 בני דודיו ששהו עמו בטבריה, לעדות, אך אלו לא הובאו כמובן. בנסיבות הללו, אין מנוס מקביעה שטענת האליבי לא הוכחה כלל.

53. בעת חקירתו טען הנאשם כי לא ביקר בבית הוריו כבר מזה שבועיים (ת' 1 ש' 44), ובכך שקר נוסף, שהרי אמו העידה כי בבוקרו של מועד האירוע המאוחר (9 ימים קודם לכן) הופיע הנאשם בביתה עם התינוק, וכך הבינה שמשהו אינו כשורה עם המתלוננת, ומיהרה לביתה (ת' 6). מכאן, שהנאשם היה גם היה בבית במועד האירוע המאוחר, ואין שחר לטענת האליבי.

ועוד, משידענו כי הנאשם עזב את הבית בבוקר יחד עם התינוק, והגיע לבית אמו, אשר מיהרה לביתו מיד, עולה התמיהה, האם עזב את הבית כשהמתלוננת שרועה על הרצפה לבדה, לאחר שהותקפה בידי זרים?? או שמא טענתו היא כי היא הותקפה בדיוק כשנעדר?? תמיהות אלה מציגות את גרסתו באור מופרך.

54. קשה להתעלם מכך שבעדותו למעשה המשיך הנאשם לחסום כל מידע נוסף אודות האירועים, זאת בכך שהשיב תשובות סתמיות ולעיתים עוינות, והרבה לטעון שאינו זוכר. בסופו של עניין הפסיק ב"כ התביעה את חקירתו הנגדית, כיוון שהנאשם החל לקלל בערבית, וטען שאינו זוכר, עד כדי כך שבא כוחו אמר שהוא "נסגר". בנסיבות הללו, אני סבורה כי יש לראות את הנאשם כמי שבמובנים רבים המשיך לשחק, גם בעדותו. בהתנהלותו, לא יוכל הנאשם לצפות כי בית המשפט יאמין למשהו מדבריו, שהרי לא מסר גרסה מסודרת, מלאה ומוסברת כלל (ע"פ 2996/09 פלוני נ' מד"י (11.5.11), וכבר מ' כי אדם הנאבק על חפצו, ייכבד וימסור גרסתו (ע"פ 7637/05 יוסף נ' מד"י (5.7.07)). לפיכך, אני קובעת כי שתיקת הנאשם בחקירה ובעדות, מחזקת את ראיות התביעה.

עניינים נוספים

55. הנאשם טען כי נפל פגם בחקירתו במשטרה בכך שלא הוזהר ביחס לאירוע המוקדם. טענה זו אין בידו לקבל, מכמה טעמים. ראשית, נוסח האזהרה הרשום על גבי טופס הודעתו הוא: "תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש, תקיפת שוטר, איומים, במשך התקופה האחרונה בעיר רמלה", כך שהאזהרה מתייחסת במפורש לכלל האירועים בתקופה שחלפה. שנית, הנאשם חסם כל אפשרות לשאול אותו באופן ספציפי אודות האירוע המוקדם, שהרי הודיע באופן חזיתי כי הוא שומר על זכות השתיקה, והתמיד בכך למול שאלות רבות. שלישית, גם בעדותו לא העלה הנאשם גרסה ממשית כלשהי ביחס לאירוע המוקדם, ולא בקעה ממנו זעקת חפות. רביעית, הלכה פסוקה היא כי אין זה מחובתה של הרשות החוקרת להציג בפני החשוד את כל פרטי הראיות והחשדות נגדו, ודי אם הובהרה לו מהות החשדות, גם ללא דיוק בפרטים (ע"פ 10049/08 אבו עזא נ' מד"י (23.8.12); רע"פ 3445/01 אלמליח נ' מד"י (22.1.02); ע"פ 70035/04 מד"י נ' חננה (9.9.04); ת"פ (מחוזי ב"ש) 15081-04-11 מד"י נ' צלאח (10.7.11)).

56. הנאשם הביא לעדות מטעמו את סבו, מ' א', על מנת לתמוך בגרסתו אודות עריכת הסולחה עם משפחת "הבחורות", ואולם אני מוצאת כי אין לעדות זו משקל רב. מר א' לא ידע למסור פרטים כלשהם בעניין זהות המשפחה האחרת, למרות שערך לטענתו את הסולחה בתור ראש המשפחה (עמ' 101 ש' 22), לא ידע את מועד הסולחה (עמ' 104 ש' 10), או מי היה עמו (עמ' 103 ש' 26). יותר מזה, הוא לא ידע את מהות האירועים, ולא היה מסוגל לפרט את טיב ההסכם שערך. גם שאלות רבות מצד בית המשפט לא הועילו לחלץ ממנו פרטים קונקרטיים כלשהם, וההתרשמות היא כי הימנעותו אינה נובעת מקשיי שפה, אלא מן הטעם שעדותו הוזמנה על ידי הנאשם.

מעבר לצורך אציין כי מר א' עמד על טענתו לפיה המתלוננת הותקפה ברחוב, זאת בניגוד לעדות המתלוננת, לפיה הותקפה בתוך ביתה (עמ' 18 ש' 20), ובניגוד לעדות נ' לפיה מצאה אותה שכובה בתוך ביתה. התרשמתי כי גרסתו מתאמצת "להרחיק" את מקום התקיפה מביתו של הנאשם, על מנת לגונן עליו, ולנתק את זיקתו למעשה.

57. הנאשם בחר להימלט ממעצר, על פני 6 ימים, עד שאותר במקרה על ידי השוטר אבו ריש שהביא למעצרו. בחקירתו (ת/1) נשאל על התנהלותו לאחר האירוע, ואישר כי ידע שהשוטרים מחפשים אותו ואף השאירו עבורו הזמנה למשטרה, אך העדיף שלא להתייצב לחקירה, וכך מ' בהודעה:

ש. אמרו לך שאתה דרוש למשטרה?

ת. אמרו לי שהמשטרה מחפשת אותי, ואמרתי לה הם השאירו פתק, או מכתב שהם מחפשים אותי

ש. לא נראה לך הגיוני לבוא לתחנה לברר את העניין שהשוטרים מגיעים אל הבית של ההורים באמצע הלילה כדי לחפש אותך?

ת. אני שומר על זכות השתיקה"

ש. למה אתה שומר על זכות השתיקה?

ת. שומר על זכות השתיקה עוד פעם..

בהתאם להלכה הפסוקה, התנהגות מפלילה של נאשם, כגון: הימלטות מן המשטרה או ניתוק הטלפון, אשר לא ניתן לה הסבר מניח את הדעת, יכולה לשמש כראיה נסיבתית, המצטרפת לראיות נוספות (ע"פ 10221/06 ג'ורן נ' מד"י (17.1.2008); ע"פ 8962/12 נחמיאס נ' מד"י (31.8.2016)), לאור זאת, אני סבורה כי התנהלות הנאשם שאין לה הסבר סביר, מחזקת אף היא את ראיות התביעה.

סיכום אישומים 1-2

58. אמרות המתלוננת המפלילות את הנאשם בתקיפתה בכל אחד מן האירועים נמצאו קבילות ומהימנות, ויש להן חיזוקים רבים וכבדי משקל. האמרות מספקות גרסה סדורה ומלאת פשר להתרחשויות שעברו על המתלוננת, ואשר היא חששה לשתף בהן שמא יבולע לה. על כן אני מעדיפה אותן על פני עדותה העוינת.

בניגוד לתוכן האמרות, גרסת הנאשם נמצאה מלאת קשיים סתירות ופרכות. למרות שבאופן טכני השיב הנאשם לשאלות ב"כ הצדדים, ההתרשמות מעדותו היא כי במידה רבה שמר על שתיקתו, השיב בעיונות מופגנת, ונמנע ממסירת גרסה מלאה להתרחשויות. הנאשם גם נמנע מהבאת עדים רבים (בנות משפחתו, בני דודיו, משפחת "הבחורות") שעל פי גרסתו יכלו לחזק את טענותיו, והם מצויים בשליטתו. העד היחיד שהובא הוא סבו, אך עדותו היתה רצופת קשיים. הימנעותו מהבאת ראיות להגנתו, צריכה להישקל לחובתו, ויוצרת הנחה שראיות אלה, אילו הובאו, היו תומכות בהפללתו (ע"פ (מרכז) 29284-06-10 מד"י נ' חאג' יחיא (3.11.10); ע"פ 3947/12 (סלאח נ' מד"י, נבו מיום 10.12.12)).

59. בע"פ 3263/13 בן שטרית נ' מד"י (19.3.17) מ' :

הפסיקה עמדה לא אחת על כך שניתן לבסס הרשעה בפלילים אף על ראיות נסיבתיות

עמוד 18

בלבד, וזאת כאשר הצטברותן יחדיו תביא למסקנה כי התרחיש המרשיע הוא האפשרות הסבירה היחידה (ראו למשל: ע"פ 230/84 חג'בי נ' מדינת ישראל, פ"ד לט' (1) 792, 785 (1985) (להלן: עניין חג'בי); ע"פ 4354/08 מדינת ישראל נ' רבינוביץ, [פורסם בנבו] פסקה 2 לפסק דינו של השופט (כתוארו אז) א' גרוניס (22.4.2010)). בהתאם לכך, הנדבך האחרון בהרשעתו של המערער הוא שלילת התרחיש החלופי שהועלה על ידו ...

בענייננו, שללתי את התרחיש החלופי שהציג הנאשם, מכל וכל. ההתרשמות הכללית היא כי נעשה מאמץ לשמר קשר של שתיקה סביב העבירות, אך האמת המרה נגלית מתוך אמרות המתלוננת שהן משכנעות, מחוזקות בראיות הנסיבתיות האחרות, ומוכיחות מעבר לכל ספק סביר את אשמתו, בשני האירועים. על כן אני קובעת כי המסקנה היחידה המתבקשת היא שהנאשם תקף את המתלוננת בשני האירועים.

אישום 3:

ראיות התביעה

60. התביעה נסמכת על עדותם של 4 שוטרים, אשר טיפלו במעצרו של הנאשם:

השוטר אבו ריש העיד כי ביצע מעצר של הנאשם שהיה דרוש לחקירה, אזק אותו, והביא אותו לתחנה. כשביקש להכניס את הנאשם לתא, הודיע לו כי עליו לתת את המפתחות, אך הנאשם סירב ודחף אותו, לכן משך אותו באזיקים לתוך התא. הנאשם הצליח להשתחרר מידי, הרים את ידיו האזוקות, ופגע לאבו ריש בסנטר. לאחר מכן, בסיוע שוטר נוסף הוכנס הנאשם לתא, וכנראה נפצע בידו בתוך כך. כשהוכנס לתא איים "אני נשבע לך בנביא מ' שהדם הזה לא ילך סתם ככה, אתה עוד תראה את הדם שלך", וכן אמר לו "אתה עוד לא מכיר אותי ואתה לא יודע מה אני מסוגל לעשות". אבו ריש עצמו גם נשרט באירוע. בחקירה הנגדית אישר אבו ריש כי האופן בו אחז באזיקי הידיים של הנאשם היה מכאיב, אך נועד להדוף אותו לתוך התא לאחר שהתנגד. בנוסף, אישר כי ייתכן שהשריטה נגרמה לו כתוצאה מן המאבק, ולא בפעולה יזומה של תקיפה כלפיו.

השוטר אלדבא העיד כי היה מפקד תורן בתחנת ביום 6.9.14, עת פנה אליו אבו ריש ומסר לו כי הנאשם סירב להיכנס לתא המעצר והיה צורך להשתמש נגדו בכוח סביר. אבו ריש מסר לו כי הנאשם הרים ידיו שהיו אזוקות ופגע לו בסנטרו, וגרם לו שפשופים בכף היד. לדבריו, ראה בעיניו את השפשופים שהיו עם דם טרי. בחקירה הנגדית נשאל אלדבא האם אבו ריש דיווח שהנאשם פגע בו במכוון, או שנפגע במהלך התנגדותו, והשיב כי אבו ריש מסר שהנאשם הרים את ידיו האזוקות "ודפק לו את האזיקים בסנטר", אך הוא עצמו לא ראה את ההתרחשות. בנוסף, לא ראה חבלות על הנאשם בעת שגבה הודעתו, בסמוך לאחר מכן.

השוטר שי סקופ העיד כי במועד שבו נעצר הנאשם, היה קצין תורן בתחנה. לדבריו, שמע צעקות ורץ למקום, שם ראה את אבו ריש נאבק עם החשוד, ועזר לתפוס את הנאשם ולהכניסו לתא. סקופ לא שמע אימים, אך שמע

קללות בערבית ובעברית. לפי הבנתו, האירוע החל קודם להגעתו, ונכח רק בסופו.

השוטרת אשכנזי העידה כי היתה עם אבו ריש בעת מעצר הנאשם, וראתה כי היו בידי הנאשם מפתחות. לפי עדותה, שמעה שאבו ריש ביקש כי הנאשם יוצאי את המפתחות, והנאשם ענה "אל תעז". כשניסה השוטר להכניס אותו לתא, הנאשם התנגד והרים את ידיו, ואז אבו ריש תפס אותו באזיקים.

עדויות השוטרים היו מהימנות וסדורות, והן מתיישבות זו עם זו.

בנוסף, מפנה התביעה לכך שבחקירתו במשטרה שמר הנאשם על זכות השתיקה, אם כי אישר בפתח ההודעה, ששתה אלכוהול בשעות לילה מאוחרות. החוקר תיעד כי נדף מפיו ריח אלכוהול (ת/ש' 18).

ראיות ההגנה

61. הנאשם סתר עצמו, ובעצם, בעדותו הודה בעבירות. בתחילה העיד כי לאחר שהגיע לתחנת המשטרה כעצור, דרש ממנו השוטר את המפתחות, וכשסירב, דחפו אותו, תפסו באזיקים, אחזו בצווארו, והוא נחנק, לכן הוריד את ידיו כשהן אזוקות, כלפי מטה, וכך נפגע השוטר, מבלי שהתכוון לכך. ואולם, בניגוד לכך, בחקירתו הנגדית הודה שתקף את השוטר, ולא טען כי פעל מתוך רצון לגונן על עצמו כלל:

ש. איך אתה מגיע למצב ששוטר אומר לך רק תן לי את המפתחות שלך איך אתה מגיע למצב שאתה מתעמת עם שוטר?

ת. למה הוא יקח לי את המפתחות ויעשה מ שהוא רוצה בבית? יאללה. על מפתח.

ש. מה היה?

ת. שבאו מה אני אגיד לך? לשחקו לי את המפתח והם תקפו אותי ואני תקפתי אותם. תקפו אותי מה אני אסתכל עליהם ככה? עשיתי לו ככה דחפתי אותו עם הידיים שיתרחק ממני, לא בכוונה. מה אני אתם להם שיתקפו אותי? פעם ראשונה תשתוק להם. בגיל 16 הם עשו לי ככה ושברו לי את הצוואר, באנו לתחנה ואמרו לנו לא אנחנו לא אנחנו. סתם מניקים כולם.

ש. בגלל שעצבנו אותך בגיל 16 אתה מרשה להיות אלים כלפיהם ביום.

ת. אני בשביל המשטרה אהיה אלים, מי שיגע בי אני אזיין לו את הצורה. זה מה שאני יכול להגיד.

ש. אמרת לשוטר תזהר ממנו אתה לא מכיר אותי?

ת. לא זוכר. לא זוכר יאללה תגמור בחייאת דינק, תגמור.

ש. אז אתה מודה באישום השני?

ת. לא זוכר. כל מה שתשאל אותי לא זוכר כלום.

לאור הודאתו המלאה בעדותו, הוכחה העבירה של תקיפת השוטר.

62. בנוגע לעבירת האיומים, הנאשם אישר כי איים על השוטר, אך טען כי לא התכוון (עמ' 72 ש' 19):

ש. השוטר אמין היה כאן ואמר שאיימת עליו?

ת. מעצבים שלי, תקפו אותי שמונה שוטרים ואמרתי את זה, הייתי מסטול ויצא הדיבור הזה, כאילו התחלתי לאיים עליו. לא יצא לי כאילו בא לי, לא באתי להתכוון פה.

כידוע, על פי ההלכה הפסוקה, המבחן להתגבשותה של עבירת האיומים הוא המבחן האובייקטיבי, דהיינו: יש לבחון האם בתוכן הדברים ובנסיבות שבהן מ' ו היה כדי להטיל אימה על האדם מהישוב (ע"פ 6368/09 זקן נ' מד"י (12.7.10)). טענת הנאשם כי אמר את הדברים מתוך כעס ולא מתוך כוונה לממשם, אינה יכולה לשמש הגנה טובה עבורו, שכן כוונתו הסובייקטיבית אינה הממד הנכון לבחינת התגבשות העבירה (ע"פ 2038/04 לם נ' מד"י (4.1.06)), ופעמים רבות נקבע כי גם אמירה שנעשתה מתוך כעס, מגבשת עבירה של איומים, בהתקיים מבחן הצפיות לכך שהדברים יפחידו או יקניטו את מושא האיום (ע"פ (נצ') 28163-11-10 מד"י נ' דרור (6.12.11)). מעבר לכך, גם אם לא מתקיימת בנאשם הכוונה להפחיד, הרי לכל הדעות, התגבשה אצלו הכוונה להקניט את השוטר. כפי שהעיד בעצמו, כוונתו היתה להעמיד את השוטר במקומו, כיוון שדרש ממנו את המפתחות.

לאור האמור, הוכחה העבירה של איומים כלפי השוטר.

סיכום אישום 3

63. הוכח מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם תקף את השוטר אבו ריש ואיים עליו.

סוף דבר

התביעה הוכיחה את כל העבירות שבכתב האישום, מעבר לכל ספק סביר.

על כן אני מרשיעה את הנאשם בעבירות הבאות:

א. תקיפת בן זוג הגורמת חבלה של ממש- 2 עבירות לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

ב. תקיפת שוטר על רקע מעצר- לפי סעיף 381(א)(3) לחוק.

ג. איומים- לפי סעיף 192 לחוק.

ניתנה היום, ג' סיוון תשע"ח, 17 מאי 2018, במעמד הצדדים